

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΡΟΔΟΥ
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ
94 /2020
ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΡΟΔΟΥ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Μαρία - Σύλβια Αναγνωστοπούλου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Δημήτριο Χαραλαμπάκη, Πρωτοδίκη, Φερενίκη Μαγουλά, Πρωτοδίκη - Εισηγήτρια και από τη Γραμματέα, Αγγελική Κατσαντώνη.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια, στο ακροατήριό του, στις 5 Μαρτίου 2020, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ: Θωμά – Δημητρίου Σπανού του Χρήστου, κατοίκου Ρόδου, 5^οχλμ Λεωφόρου Ρόδου – Λίνδου, με Α.Φ.Μ. 027637336 – Δ.Ο.Υ. Ρόδου, που παραστάθηκε διά των νόμιμων και εμπροθέσμων προτάσεών του, τις οποίες προκατέθεσε ο πληρεξούσιος Δικηγόρος του Δικηγορικού Συλλόγου Ρόδου, Αναστάσιος Μπακαλούμας (Α.Μ.Δ.Σ.Ρ. 513), που διορίσθηκε δυνάμει της με αριθμό 57/2019 Πράξης του Προεδρεύοντος Πρωτοδίκη Ρόδου, περί παροχής νομικής βοήθειας σε πολίτες χαμηλού εισοδήματος.

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ: Αχμέτ Καπακλί του Νιχάτ, κατοίκου Ασγούρου Ρόδου, με Α.Φ.Μ. 016947321 - Δ.Ο.Υ. Ρόδου, που παραστάθηκε διά των νόμιμων και εμπροθέσμων προτάσεών του, τις οποίες προκατέθεσε

οπληρεξούσιος Δικηγόρος του Δικηγορικού Συλλόγου Ρόδου, Ιωάννης Κούκουλας(Α.Μ.Δ.Σ.Ρ. 542).

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τη νόμιμη και εμπρόθεσμη κατάθεση των έγγραφων προτάσεων από τους διαδίκους, εντός προθεσμίας εκατό (100) ημερών, από την κατάθεση της ένδικης από 2.04.2019 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 68/2.04.2019 αγωγής, προκύπτει ότι ο εναγόμενος έλαβε κανονικά μέρος στη δίκη, δίχως να απαιτείται να εμφανισθεί ο πληρεξούσιος δικηγόρος του, κατά την εκφώνηση της υπόθεσης στη σειρά της από το οικείο πινάκιο (βλ. κατάθεση προτάσεων στις 11.07.2019 και ταυτόριθμα με την απόφαση αυτή, πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου τούτου). Μέσα στην ίδια προθεσμία έχουν κατατεθεί εντός του φακέλου της δικογραφίας τα γραμμάτια προείσπραξης της δικηγορικής αμοιβής των δικηγόρων (κατ' άρθρον 61 παρ. 4 του Ν. 4194/2013 «Κώδικας Περί Δικηγόρων») (βλ. το υπ' αριθμ. Ν 520026301/02-04-2019 ειδικό γραμμάτιο νομικής βοήθειας του Δικηγορικού Συλλόγου Ρόδου σύμφωνα με το ν. 3226/2004, όπως τροποποιήθηκε με το ν. 4274/2014, για λογαριασμό του ενάγοντος και το υπ' αριθμ. Ρ 63590/11-07-2019 γραμμάτιο προείσπραξης Δικηγορικού Συλλόγου Ρόδου, για λογαριασμό του εναγομένου) και τα νομιμοποιητικά έγγραφα προς τους πληρεξούσιους δικηγόρους κατά τα άρθρα 94 παρ. 1 (όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1 άρθρο πρώτο παρ. 2 του Ν. 4335/2015) και 96 ΚΠολΔ (βλ. το από 21-06-2019 ειδικό πληρεξούσιο με το οποίο παρέχεται πληρεξουσιότητα εκπροσώπησης του ενάγοντος στο δικηγόρο Αναστάσιο Μπακαλούμα και το από 31-07-2020 ειδικό πληρεξούσιο, το οποίο προσκομίσθηκε κατόπιν αιτήματος της Εισηγήτριας Δικαστή του παρόντος Δικαστηρίου και ενημέρωσης του εναγομένου μέσω της Γραμματείας του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου στις 31-07-2020 με επταήμερη ταχθείσα προθεσμία προσκόμισης αυτού, κατ' άρθρο 227 ΚΠολΔ, με το οποίο παρέχεται πληρεξουσιότητα εκπροσώπησης του εναγομένου στο δικηγόρο Ιωάννη Κούκουλα). Σημειώνεται, άλλωστε, ότι

σύμφωνα με την ισχύουσα, πλέον, διάταξη του άρθρου 237 παρ. 4 εδ. ζ' ΚΠολΔ (όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1 άρθρο ένατο παρ. 1 του Ν. 4335/2015), χωρεί η συζήτηση της υπόθεσης και χωρίς τη φυσική παρουσία των διαδίκων ή των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, συγχρόνως δε, από τη διάταξη του άρθρου 115 παρ. 2 ΚΠολΔ (όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1 άρθρο πρώτο παρ. 2 του Ν. 4335/2015), σε συνδυασμό με το γεγονός της καταργήσεως - με το άρθρο 1 δεύτερο παρ. 1 του Ν. 4335/2015 - του άρθρου 270 ΚΠολΔ και δη του εδ. α' της παρ. 1 αυτού, που όριζε, εν είδει γενικού κανόνα, ότι η ενώπιον των πρωτοβαθμίων Δικαστηρίων συζήτηση είναι προφορική, συνάγεται ότι δεν καθίσταται υποχρεωτική η προφορική συζήτηση αγωγών, που έχουν κατατεθεί από την 01^η-01-2016 και εκδικάζονται κατά την τακτική διαδικασία. Εξάλλου, η κρινόμενη αγωγή επιδόθηκε νομίμως στον εναγόμενο εντός της οριζόμενης από το άρθρο 215 παρ. 2 ΚΠολΔ (όπως αυτό αντικαταστάθηκε με τον Ν. 4335/2015), τριακονθήμερης προθεσμίας (βλ. την προσκομιζόμενη μετ' επικλήσεως από τον ενάγοντα, με αριθμό 00145Στ'/24-04-2019 έκθεση επίδοσης του Δικαστικού Επιμελητή διορισμένου στο Εφετείο Δωδεκανήσου, με έδρα το Πρωτοδικείο Ρόδου, Χρυσοστόμου Στ. Κόκκαλη) προσδιορίσθηκε δε αυτή, με πράξη του αρμοδίου δικαστή, για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της απόφασης αυτής. Με πρωτοβουλία του γραμματέα έγινε η εγγραφή της υπόθεσης στο πινάκιο (2), η οποία ισχύει, κατ' άρθρο 237 παρ. 4 εδ. ε' ΚΠολΔ (όπως αυτό αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1 άρθρο ένατο παρ. 1 Ν. 4335/2015), ως κλήτευση όλων των διαδίκων, και ακολούθησε, κατά την προαναφερόμενη δικάσιμο, η συζήτησή της, αντιμωλία των διαδίκων (βλ. τα ταυτάριθμα, με την απόφαση αυτή, πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου τούτου).

Κατά το άρθρο 57 ΑΚ, όποιος προσβάλλεται παράνομα στην προσωπικότητα του έχει το δικαίωμα να απαιτήσει να αρθεί η προσβολή και να μην επαναληφθεί στο μέλλον, επιπλέον δε, κατά το άρθρο 59 ΑΚ, το Δικαστήριο με την απόφαση του, ύστερα από αίτηση αυτού που έχει προσβληθεί και αφού λάβει υπόψη το είδος της προσβολής, μπορεί να καταδικάσει τον υπαίτιο και σε ικανοποίηση της ηθικής βλάβης του προσβληθέντος και ειδικότερα να τον υποχρεώσει (τον υπαίτιο) σε πληρωμή χρηματικού ποσού, σε δημοσίευμα ή σε οτιδήποτε άλλο επιβάλλεται από τις περιστάσεις. Αξίωση αποζημίωσης, κατά τις περί αδικοπραξιών διατάξεις

(άρθρα 914 επ. ΑΚ), δεν αποκλείεται, ύστερα από αίτηση του προσβληθέντος (ΠΠρΑθ 1941/2018, ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ). Προσβολή προσωπικότητας συνιστούν πράξεις, που περιέχουν ονειδισμό ή αμφισβήτηση της προσωπικής και επαγγελματικής προσωπικότητάς του, ακόμα και αν αυτές τον καθιστούν απλά ύποπτο, ό,τι μετέρχεται ανέντιμες μεθόδους κατά την ενάσκηση των καθηκόντων του, ή άλλων εκφάνσεων της ζωής του. Άλλωστε, από τις προαναφερόμενες νομικές διατάξεις, προκύπτει, ότι η προσβολή είναι παράνομη, όταν γίνεται χωρίς δικαίωμα ή σε ενάσκηση μικρότερης σπουδαιότητας δικαιώματος ή κάτω από περιστάσεις που καθιστούν καταχρηστική την άσκηση του. Προστατεύεται έτσι με τα παραπάνω άρθρα η προσωπικότητα και κατ' επέκταση η αξία του ανθρώπου ως ατομικό δικαίωμα κατοχυρωμένο από το άρθρ. 2 § 1 του Συντάγματος (ΑΠ 1735/2009), αποτελεί δε η προσωπικότητα πλέγμα αγαθών που συνθέτουν την υπόσταση του προσώπου και είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένα μαζί του. Τα αγαθά αυτά δεν αποτελούν μεν αυτοτελή δικαιώματα, αλλά επί μέρους εκδηλώσεις - εκφάνσεις (πλευρές) του ενιαίου δικαιώματος επί της προσωπικότητας, όμως η προσβολή της προσωπικότητας σε σχέση με οποιαδήποτε από τις εκδηλώσεις αυτές συνιστά προσβολή της συνολικής έννοιας της προσωπικότητας. Τέτοια προστατευόμενα αγαθά είναι, μεταξύ άλλων, η τιμή και η υπόληψη κάθε ανθρώπου, είναι δε τιμή η εκτίμηση που απολαμβάνει το άτομο στην κοινωνία με βάση την ηθική αξία που έχει λόγω της συμμόρφωσης του με τις νομικές και ηθικές του υποχρεώσεις, ενώ υπόληψη είναι η εκτίμηση που απολαμβάνει το άτομο στην κοινωνία με βάση την κοινωνική του αξία συνέπεια των ιδιοτήτων και εκπλήρωση των ιδιαίτερων κοινωνικών του έργων ή του επαγγέλματος του. Ο νόμος καθιερώνει αντικειμενική ευθύνη του προσβάλλοντος, μόνο ως προς την αξίωση άρσης της προσβολής και παράλειψης της στο μέλλον, ενώ για την αξίωση χρηματικής, λόγω ηθικής βλάβης, ικανοποίησης, απαιτεί και το στοιχείο της υπαιτιότητας (ΟΛΑΠ 812/1980, ΑΠ 1429/2019, ΑΠ 265/2015 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1735/2009). Προσβολή προσωπικότητας με αδικοπραξία πραγματώνεται και με το έγκλημα της προβλεπόμενης από το άρθρο 224 παρ. 2 ΠΚ, αξιόποινης πράξης της ψευδορκίας, για την στοιχειοθέτηση της οποίας απαιτείται α) ο μάρτυρας να καταθέσει ενόρκως ενώπιον αρχής, η οποία είναι αρμόδια για την εξέτασή του, β) τα πραγματικά περιστατικά, τα

οποία κατέθεσε να είναι ψευδή, και γ) να υφίσταται άμεσος δόλος του, που συνίσταται στη γνώση αυτού ότι αυτά που κατέθεσε είναι ψευδή ή ότι έχει γνώση των αληθινών, αλλά σκοπίμως τα αποκρύπτει ή αρνείται να τα καταθέσει. Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 216 παρ. 1 ΚΠολΔ, «Η αγωγή, εκτός από τα στοιχεία που ορίζονται στα άρθρα 118 ή 115, πρέπει να περιέχει α) σαφή έκθεση των γεγονότων που θεμελιώνουν σύμφωνα με το νόμο την αγωγή και δικαιολογούν την άσκησή της από τον ενάγοντα κατά του εναγομένου, β) ακριβή περιγραφή του αντικειμένου της διαφοράς, γ) ορισμένο αίτημα». Από τη διάταξη αυτή συνάγεται ότι η αγωγή πρέπει να περιέχει τα απαραίτητα κατά το νόμο στοιχεία για τη συγκρότηση του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου και ο εναγών επωμίζεται το δικονομικό βάρος, να επικαλεσθεί αυτά (ΠΠρΘεσσ8769/2018, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ - βλ. Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα, ΚΠολΔ, άρθρο 216, αρ. 1, σελ. 460). Από τις διατάξεις των άρθρων 111 παρ. 2, 118 παρ. 4, 216 Κ. Πολ. Δ., 914, 297 και 298 ΑΚ προκύπτει, ότι στην αγωγή προς αποζημίωση από αδικοπραξία για την πληρότητα του δικογράφου πρέπει να αναφέρονται, α) τα περιστατικά εκείνα που συνιστούν την παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά του εναγομένου, β) τα γεγονότα που δικαιολογούν την αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της συμπεριφοράς και της ζημίας που επήλθε στον ενάγοντα και γ) τα στοιχεία εκείνα που προσδιορίζουν τη θετική και αποθετική ζημία του ενάγοντα (ΑΠ 225/2014, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, από τη διάταξη του άρθρου 216 παρ. 1 ΚΠολΔ σε συνδυασμό με εκείνες των άρθρων 57, 59, 914 και 932 ΑΚ συνάγεται ότι για να είναι ορισμένη η αγωγή, με την οποία ζητείται η επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη ο ενάγων από την προσβολή της προσωπικότητάς του, αρκεί να αναφέρονται σε αυτήν το είδος της προσβολής, η παράνομη πράξη που την προκάλεσε, ο αιτιώδης σύνδεσμος ανάμεσα στην τελευταία και στην προσβολή της προσωπικότητας και η υπαιτιότητα του εναγομένου. Αντίθετα, άλλοι ειδικότεροι προσδιορισμοί, όπως είναι η έκταση της βλάβης που υπέστη ο παθών, η βαρύτητα του πταίσματος του υπαιτίου, καθώς και οι συμπαρομαρτούσες συνθήκες, δηλαδή η περιουσιακή κατάσταση και η κοινωνική θέση των διαδίκων κ.λπ., αποτελούν είτε ιδιότητες στοιχείων που συνθέτουν την ιστορική βάση της αγωγής είτε περιστατικά που λαμβάνονται υπόψη για να καθοριστεί το εύλογο χρηματικό ποσό για την ικανοποίηση του παθόντος, δηλαδή δεν αποτελούν

ίδια και αυτοτελή στοιχεία, ώστε η παράθεση τους να είναι απαραίτητη για την πληρότητα της αγωγής ούτε περί τούτων διατάσσεται απόδειξη αλλά τα δικαστήρια αποφαινόνται γι' αυτά κατά κρίση ελεύθερη και μη υποκείμενη σε αναιρετικό έλεγχο (ΑΠ 543/2009 ΧρΙΔ 2010,453, ΑΠ 1445/2003, ΕλλΔνη 46, 822, ΕφΑθ 6982/2007 ΕπισκΕμπΔ 2008,189). Επιπροσθέτως, όσον αφορά τηναξίωση για άρση της προσβολής της προσωπικότητας προϋποθέτει ότι η πράξη της προσβολής ευρίσκεται εις ενέργειαν. Εάν η προσβολή έχει λήξει, η άρση των αποτελεσμάτων της επιτυγχάνεται σύμφωνα προς την διάταξη του άρθρου 59 ΑΚ (ΕφΛαρ 431/2000, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Προϋποθέσεις συνεπώς για την προστασία της προσωπικότητας με τις διατάξεις των παραπάνω άρθρων είναι: α) η ύπαρξη προσβολής της προσωπικότητας με πράξη ή παράλειψη άλλου που διαταράσσει μια ή περισσότερες εκδηλώσεις της σωματικής, ψυχικής, πνευματικής και κοινωνικής ατομικότητας του βλαπτόμενου κατά τη στιγμή της προσβολής, β) η προσβολή να είναι παράνομη, που συμβαίνει όταν γίνεται χωρίς δικαίωμα ή με βάση δικαίωμα, το οποίο όμως είτε είναι μικρότερης σπουδαιότητας στο πλαίσιο της έννομης τάξης είτε ασκείται καταχρηστικά κατά την έννοια των άρθρων 281 ΑΚ και 25 § 3 του Συντάγματος και γ) πταίσμα του προσβολέα όταν πρόκειται ειδικότερα για επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης εξ αιτίας της παράνομης προσβολής της προσωπικότητας (ΟΛΑΠ 2/2008, ΑΠ 1599/2000, 333/2010, 355/2010, 1007/2010). Στην περίπτωση αυτή η παράνομη και συγχρόνως υπαίτια προσβολή της προσωπικότητας συνιστά ασφαλώς ειδικότερη μορφή αδικοπραξίας (ΑΠ 167/2000), οπότε συνδυαστικά εφαρμόζονται και οι διατάξεις των άρθρων 914, 919, 920 και 932 ΑΚ, ιδίως για την αποκατάσταση της τυχόν υλικής ζημίας του προσβληθέντος (άρθρ. 57 § 2 ΑΚ), ενώ αδιάφορη για το χαρακτήρα της προσβολής ως παράνομης είναι η φύση της διάταξης που ενδέχεται με την προσβολή να παραβιάζεται και η οποία έτσι μπορεί να ανήκει σε οποιοδήποτε κλάδο ή τμήμα του δικαίου (ενδ. ΑΠ 1587/2017, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση, ο ενάγων, με την υπό κρίση αγωγή του, κατ' ορθότερη εκτίμηση του περιεχομένου της, εκθέτει ότι λόγω κτηματικών και προσωπικών διαφορών, είχε δικαστικές διαμάχες με τον Ιωάννη Μανουσέλη (μη διάδικο πρόσωπο). Ότι κατόπιν έγκλησής του, ο Ιωάννης

Μανουσέλης παραπέμφθηκε να δικαστεί για τις πράξεις της απειλής και της εξύβρισης, ενώπιον του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου. Ότι ο εναγόμενος, στα πλαίσια των φιλικών του σχέσεων με τον Ιωάννη Μανουσέλη, κατέθεσε ενόρκως, ως μάρτυρας υπεράσπισης του τελευταίου, στα πλαίσια της ως άνω δίκης ενώπιον του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, κατά τη δικάσιμο της 27^{ης}-04-2010, ψευδή γεγονότα. Ότι λόγω της ψευδορκίας του εναγομένου, κατέθεσε (ο ενάγων) στις 21-06-2010 έγκληση εναντίον του εναγομένου στην Εισαγγελία Πρωτοδικών Ρόδου, για την οποία σχηματίσθηκε η με Α.Β.Μ. Α2010/443^ε δικογραφία με φερόμενο ως κατηγορούμενο τον εναγόμενο και ορίσθηκε δικάσιμος η 14^η-06-2013. Ότι κατόπιν διαδοχικών αναβολών, η υπόθεση εκδικάσθηκε στις 27-05-2015 ενώπιον του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου και καταδικάσθηκε ο εναγόμενος για την πράξη της ψευδορκίας, δυνάμει της με αριθμό 1078/2015 απόφασης σε ποινή φυλάκισης ενός (1) έτους. Ότι ο εναγόμενος κατά της ανωτέρω απόφασης άσκησε έφεση, κατά την εκδίκαση της οποίας στην αρχικά ορισθείσα δικάσιμο της 11-10-2016, ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Πλημμελημάτων Δωδεκανήσου, ο εναγόμενος προσκόμισε την από 12-10-2016 επιστολή περί αδιαθεσίας και αιτήθηκε την αναβολή εκδίκασης της υπόθεσής του. Ότι κατά τη νέα δικάσιμο, που ορίσθηκε στις 14-03-2017, ο εναγόμενος δεν εμφανίσθηκε και δεν εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο και καταδικάσθηκε από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο για την πράξη της ψευδορκίας, δυνάμει της με αριθμό 90/2017 απόφασης, σε ποινή φυλάκισης ενός (1) έτους μετατρέψιμη προς πέντε (5) ευρώ ημερησίως. Ότι στις 24-03-2017 ο εναγόμενος κατέθεσε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου του, αίτηση ακύρωσης της ανωτέρω απόφασης, μετά της οποίας προσκόμισε την με αριθμό πρωτοκόλλου 2200/24-03-2017 ιατρική βεβαίωση του Γενικού Νοσοκομείου Ρόδου, με την οποία βεβαιωνόταν ότι ο εναγόμενος είχε προσέλθει στο τμήμα επειγόντων περιστατικών του ανωτέρω νοσοκομείου στις 22-03-2017, ήτοι οχτώ (8) ημέρες μετά την εκδίκαση της έφεσής του ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Δωδεκανήσου, προκειμένου να δικαιολογήσει τους λόγους ανωτέρας βίας και τα ανυπερβλήτα εμπόδια περί της μη παράστασής του στο δικαστήριο την ημέρα εκδίκασης της υπόθεσής του. Ότι με την προσκόμιση της ανωτέρω ιατρικής βεβαίωσης καθώς και των αεροπορικών εισιτηρίων περί απουσίας

του συνηγόρου του, η αίτηση ακύρωσης της με αριθμό 90/2017 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Πλημμελημάτων Ρόδου έγινε δεκτή με την με αριθμό 136/2017 απόφαση του ανωτέρω δικαστηρίου και εισήχθη προς εκ νέου εκδίκαση, κατόπιν αναβολής, στις 19-09-2017. Ότι εν τέλει, κατά την εκδίκαση της υπόθεσης ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Πλημμελημάτων Δωδεκανήσου, ο εναγόμενος, δυνάμει της 191/2017 απόφασης του προρρηθέντος Δικαστηρίου, κρίθηκε ένοχος για το αδίκημα της ψευδορκίας και του επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης ενός (1) έτους μετατρέψιμη προς πέντε (5) ευρώ ημερησίως. Ότι η ως άνω 191/2017 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Πλημμελημάτων Δωδεκανήσου κατέστη αμετάκλητη. Ότι η ανωτέρω πράξη της ψευδορκίας του εναγομένου σκοπό είχε την αθώωση του φίλου και συνιδιοκτήτη του αναλυτικά αναφερόμενου στην αγωγή ακινήτου, Ιωάννη Μανουσέλη, για τις πράξεις της απειλής και της εξύβρισης, που ο τελευταίος τέλεσε σε βάρος του (του ενάγοντος), για τις οποίες ωστόσο δυνάμει της με αριθμό 3101/2010 απόφασης του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, Ιωάννης Μανουσέλης κρίθηκε ένοχος και καταδικάσθηκε σε ποινή φυλάκισης τριών (3) μηνών η οποία μετατράπηκε προς δέκα (10) ευρώ ημερησίως. Ότι με την ανωτέρω παράνομη πράξη του εναγομένου εναντίον του στόχευε στην υπαρπαγή από κοινού με τον Ιωάννη Μανουσέλη, υπέρ του οποίου κατέθεσε, της περιουσίας του προκειμένου να νομιμοποιήσουν την όμορη δική τους ιδιοκτησία. Ότι με την ως άνω πράξη του ο εναγόμενος τέλεσε το αδίκημα της ψευδορκίας μάρτυρα, ισχυριζόμενος ψευδές γεγονός σε βάρος του, εν γνώσει του παράνομου χαρακτήρα του, προκαλώντας του ηθική βλάβη, προσβάλλοντας έτσι την προσωπικότητα, την τιμή και την υπόληψή του, καθώς και την επαγγελματική του ακεραιότητα και σταδιοδρομία, προκαλώντας του ψυχική και πνευματική ταλαιπωρία. Ότι με την προσκόμιση της ιατρικής βεβαίωσης που έγινε δεκτή από το δικαστήριο, προκειμένου να ακυρωθεί η με αριθμό 90/2017 απόφαση, ο εναγόμενος εξαπάτησε τους δικαστικούς και εισαγγελικούς λειτουργούς, επιβάρυνε το έργο της δικαιοσύνης και παρέτεινε την ταλαιπωρία του, με τη διαιώνιση της αντιδικίας, δοθέντος ότι ο εναγόμενος με τον τρόπο αυτό υπέκφευγε να δικασθεί. Ότι η ως άνω παράνομη και υπαίτια ή συμπεριφορά του εναγομένου προσέβαλε την προσωπικότητά του, την τιμή και την υπόληψή του, καθώς και την επαγγελματική του ακεραιότητα και σταδιοδρομία, προκαλώντας του ψυχική

και πνευματική ταλαιπωρία. Ότι λόγω της ανωτέρω αδικοπρακτικής συμπεριφοράς του εναγομένου, υπέστη ηθική βλάβη, για την απάμβλυνση της οποίας δικαιούται εύλογη χρηματική ικανοποίηση. Με βάση τα περιστατικά αυτά ο ενάγων, κατ' εκτίμηση του περιεχομένου και των αιτημάτων του, ζητεί:

α) να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να του καταβάλει το ποσό των 380.000 ευρώ ως δίκαιη και εύλογη χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη εξαιτίας της παράνομης και υπαίτιας συμπεριφοράς του, νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση και β) να άρει την προσβολή με τη δημοσίευση, ιδιά δαπάνη, σε όλο τον έντυπο τύπο της νήσου Ρόδου Δωδεκανήσου, άλλως σε τουλάχιστον τρεις (3) ημερήσιες τοπικές εφημερίδες, της εκδοθησόμενης απόφασης για τη δημοσιοποίηση αυτής. Τέλος ζητεί να κηρυχθεί η εκδοθησομένη απόφαση προσωρινά εκτελεστή και να καταδικαστεί ο εναγόμενος στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων του. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η υπό κρίση αγωγή παραδεκτά εισάγεται ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, που είναι καθ' ύλην (άρθρα 7, 8, 9, 10, 14 § 2, 16, σε συνδυασμό με 18 ΚΠολΔ) και κατά τόπον αρμόδιο (άρθρα 22 ΚΠολΔ) για την εκδίκασή της κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία. Πλην όμως, η αγωγή είναι αόριστη και ως τέτοια απορριπτέα, διότι, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα στις νομικές σκέψεις της παρούσας, δεν γίνεται αναφορά ευκρινώς του αιτιώδους συνδέσμου, που υπάρχει μεταξύ της παράνομης συμπεριφοράς του εναγομένου και της βλάβης στην προσωπικότητα του ενάγοντος καθώς και ποια εν τέλει ήταν η παράνομη αυτή συμπεριφορά του εναγομένου, που οδήγησε στη βλάβη αυτή. Συγκεκριμένα, ο ίδιος ο ενάγων αναφέρει στη σελ. 5 της υπό κρίση αγωγής ότι ο Ιωάννης Μανουσέλης, υπέρ του οποίου ο εναγόμενος κατέθεσε ψευδή γεγονότα ενώπιον του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, προκειμένου να επιτευχθεί η αθώωση του ανωτέρω, κηρύχθηκε ένοχος και του επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης τριών (3) μηνών, η οποία μετατράπηκε σε χρηματική ποινή προς δέκα ευρώ ημερησίως. Ειδικότερα, αναφέρεται στην κρινόμενη αγωγή επιλέξει το εξής: «... έσπευσε να ψευδομαρτυρήσει (ενν. ο εναγόμενος) σε βάρος μου... προκειμένου να αθωωθεί ο φίλος του και συνιδιοκτήτης του Ιωάννης Μανουσέλης για πλημμελήματα τα οποία πράγματι τέλεσε σε βάρος μου και γι' αυτό και τιμωρήθηκε για τα πλημμελήματα της απειλής και της εξύβρισης κατά

εμού, σύμφωνα με την υπ' αριθμόν 3101/2010 απόφαση του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, καταδικάζοντας τον σε συνολική ποινή φυλάκισης τριών (3) μηνών και η οποία μετατράπηκε σε χρηματική ποινή προς 10 ευρώ ημερησίως για κάθε μέρα φυλάκισης»). Συνεπώς, ο ίδιος ο ενάγων αναφέρει ότι παρά την ψευδορκία του εναγομένου, ο Ιωάννης Μανουσέλης, για τον οποίο κατέθεσε ενόρκως ο εναγόμενος, καταδικάστηκε και εξ αυτού του λόγου ουδεμία αναφορά γίνεται στον αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ της συμπεριφοράς του εναγομένου, ήτοι της ψευδορκίας αυτού και της επήρειας, που η ψευδορκία αυτή είχε στα συμφέροντα του ενάγοντος και δη πώς επέδρασε η κατάθεση των ψευδών γεγονότων στην προσωπικότητα του ενάγοντος, έτσι ώστε να μπορέσει το Δικαστήριο να τάξει αποδείξεις περί του αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συμπεριφοράς αυτής και της βλάβης του ενάγοντος. Επί της ουσίας, με τον τρόπο που εκφέρεται στην υπό κρίση αγωγή η βλάβη, την οποία επικαλείται ο ενάγων, η βλάβη καθίσταται άνευ αντικειμένου, διότι δεν αναφέρεται με ποιον τρόπο η ψευδορκία του εναγομένου επέδρασε στην επέλευση της μη περιουσιακής ζημίας του ενάγοντος. Ειδικότερα, ενώ πανηγυρικά αναφέρει ο ενάγων ότι ο Ιωάννης Μανουσέλης, υπέρ του οποίου ο εναγόμενος ψευδόρκησε, καταδικάστηκε, ακολούθως αντιφατικά ισχυρίζεται ότι η ψευδορκία του εναγομένου προσέβαλε την προσωπικότητά του, καίτοι η ψευδορκία δεν συντέλεσε ώστε να αχθεί το Δικαστήριο σε αθωωτική κρίση υπέρ του Μανουσέλη. Στη συνέχεια, ασάφεια δημιουργείται ως προς το ποια ήταν η παράνομη αυτή συμπεριφορά του εναγομένου, που οδήγησε στην προσβολή της προσωπικότητας του ενάγοντος και εν τέλει του προκάλεσε την επικαλούμενη με την αγωγή του ηθική βλάβη. Ειδικότερα, ενώ στη σελίδα 7 της υπό κρίση αγωγής ο ενάγων αναφέρει ότι «ο εναγόμενος προκειμένου να με μειώσει και να με απαξιώσει ηθικά και να βλάψει τα συμφέροντά μου κατέθεσε εν γνώσει του ψεύδη στις 27-04-2010 ενώπιον του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου», στην σελίδα 8 αναφέρει ότι «η ενέργειά του αυτή (ενν. την ιδιαίτερη επιμονή προκειμένου να ακυρώσει την υπ' αριθμό 1078/2015 πρωτόδικη απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου και στην Εισαγγελία Εφετών Δωδεκανήσου προσκομίζοντας την με αριθμό 220/24-03-2017 ιατρική βεβαίωση...)απαξίωσε και ευτέλισε εμένα ο οποίος σύρομαι στα δικαστήρια, παραμελώντας την εργασία μου, διαταράσσοντας την ηρεμία και την γαλήνη

μου αποκλειστικά υπαιτιότητά του και για λογαριασμό του από τις 27-04-2010, κοντεύει δεκαετία» και συνεχίζει αναφέροντας ότι «... ταλαιπώρησε, απαξίωσε και ευτέλισε και το θεσμό της Δικαιοσύνης και δη της Εισαγγελίας εξαπατώντας την με τη συγκεκριμένη ιατρική βεβαίωση, που δυστυχώς έγινε δεκτή» και με τον τρόπο αυτό δημιουργεί ασάφεια και σύγχυση ως προς το ποια εν τέλει είναι η παράνομη πράξη που οδήγησε στην ηθική του βλάβη, αν δηλαδή ήταν η ψευδορκία καθαυτή και οι συνέπειες που είχε η αξιόποινη αυτή πράξη ή η προσκόμιση της ιατρικής βεβαίωσης προκειμένου να ακυρωθεί η καταδικαστική εις βάρος του εναγομένου δευτεροβάθμια απόφαση για το αδίκημα της ψευδορκίας και με αποτέλεσμα να οδηγείται ο ίδιος ο ενάγων στα δικαστήρια για μία δεκαετία, δοθέντος ότι η αίτηση ακύρωσης της διαδικασίας αποτελούσε δικονομικό δικαίωμα του εναγομένου και σε καμία περίπτωση δεν αποτελεί παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά του εναγομένου, παρά μόνο απλή ενάσκηση νόμιμου δικαιώματος του εναγομένου. Επίσης, ο ενάγων αναφέρει ότι κλονίστηκε η αξιοπιστία του εξαιτίας της παράνομης συμπεριφοράς του εναγομένου, ήτοι λόγω της ψευδορκίας του εναγομένου, παρά το γεγονός ότι όπως ο ίδιος αναφέρει στην υπό κρίση αγωγή του, εκείνος υπέρ του οποίου κατέθεσε ο εναγόμενος, καταδικάσθηκε εντέλει και συνεπώς δεν αναφέρει σε τι συνίσταται ο αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της συμπεριφοράς του εναγομένου και της βλάβης που ο ενάγων υπέστη. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να μην δύναται ο εναγόμενος να αμυνθεί όσο και το Δικαστήριο να τάξει τις δέουσες αποδείξεις, όταν στο δικόγραφο της αγωγής του αναφέρει ο ενάγων τη φράση «δεν είναι μόνο η πράξη αυτή» (βλ. σελ. 8) διότι έχει ήδη αναφέρει στην ίδια σελίδα ότι η ηθική του βλάβη προήλθε από την προσκόμιση της ιατρικής βεβαίωσης για την ακύρωση της εις βάρος του κατηγορίας, ενώ ήδη σε προηγούμενη σελίδα κατ' εκτίμηση του δικογράφου, κάνει αναφορά ότι η βλάβη του προέρχεται από τη ψευδορκία εις βάρος του. Από τη μια δηλαδή ο ενάγων αναφέρει ότι η ηθική του βλάβη οφείλεται στην ψευδορκία του εναγομένου, που στόχο είχε την αθώωση του φιλικού του προσώπου, σε υπόθεση που ο ίδιος ο ενάγων ήταν μάρτυρας κατηγορίας και από την άλλη προσδιορίζει την ψυχική ταλαιπωρία, που υπέστη από την επανεκδίκαση της υπόθεσης και την καθυστέρηση στην αμετάκλητη εις βάρος του εναγομένου απόφαση και ως παράνομη συμπεριφορά του προσδιορίζει την προσκόμιση ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Πλημμελημάτων

Δωδεκανήσου της ιατρικής βεβαίωσης από την οποία προκύπτει η αδυναμία του εναγομένου να παραστεί στην ορισθείσα δικάσιμο και την οποία το δευτεροβάθμιο δικαστήριο έκανε δεκτή. Επιπλέον, αναφέροντας ότι η όλη συμπεριφορά του εναγομένου επέδρασε στο έργο της δικαιοσύνης ουδόλως εξειδικεύει ο ενάγων τη βλάβη, που ο ίδιος υπέστη από την αδικοπρακτική εις βάρος του συμπεριφορά και ουδόλως δημιουργεί αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ τους. Συνεπώς, από όλα τα παραπάνω, η αγωγή καθίσταται ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης με αποτέλεσμα αφενός μεν να προκαλείται σύγχυση και αοριστία στον εναγόμενο, ως προς τους αγωγικούς ισχυρισμούς, ώστε να μη δύναται ευχερώς να τους αντικρούσει, δυσχεραίνοντας τη θέση του, αφετέρου δε και από την πλευρά του το Δικαστήριο εξαιτίας της σύγχυσης αυτής ως προς το αποδεικτέο δικαίωμα να μη δύναται να τάξει τις δέουσες αποδείξεις ως προς τους αγωγικούς ισχυρισμούς. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει η ένδικη αγωγή να απορριφθεί στο σύνολό της ως αόριστη για τους ανωτέρω λόγους, κατόπιν αυτεπάγγελτου ελέγχου από το Δικαστήριο, αλλά και κατ' αποδοχή σχετικής ένστασης του εναγομένου. Δικαστικά έξοδα δεν επιδικάζονται, διότι ο ενάγων απαλλάσσεται της πληρωμής της δικαστικής δαπάνης του εναγομένου, παρά την ήττα του, σύμφωνα με το άρθρο 9 παρ. 1 Ν. 3226/2004.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αγωγή.

ΚΡΙΘΗΚΕ, ΑΠΟΦΑΣΙΣΘΗΚΕ στη Ρόδο, στις 31 Αυγούστου 2020 και ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ στον ίδιο τόπο στις 8 Σεπτεμβρίου 2020, σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Αριθμός πρωτογενή γραφείου
το οποίο θεωρήθηκε για
την νόμιμη επίσημη.

16 / 9 / 2020
Ρόδος
Γραμματέας

Για τη Συμμετοχή
Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

